

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně: L. T. L., narozená X, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupená: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, IČO: 75151529, sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 24. 3. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2026, č. j. KRPP-40515-8/ČJ-2026-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 3. 2026, č. j. KRPP-40515-8/ČJ-2026-030022 žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) za účelem vycestování; zároveň byla dle § 124b odst. 4 téhož zákona stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů ode dne omezení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

osobní svobody, tj. od 19. 3. 2026 v 11:43 h.

II.

Žaloba

2. První skupina námitek žalobkyně se týkala možnosti použít zvláštní opatření za účelem vycestování. V tomto směru žalobkyně vytýkala žalovanému nesprávné posouzení věci a nevyužití zvláštních opatření na její případ. Žalobkyně odkázala na protokol o výsledku ze dne 19. 3. 2026, kde uvedla, že její strýc, pan N. L. D., nar. X, je připraven složit na účet policie finanční záruku ve výši 50 000 až 100 000 Kč, nebo případně v jiné výši, kterou určí policie. Připustila také podrobení se dalším zvláštním opatřením, jako například povinnosti oznámit adresu místa pobytu. Konkrétně se žalobkyně zavázala zdržovat se na adrese M. u svého přítele, D. D. L., nar. X. Dále žalobkyně vyjádřila nesouhlas se závěry žalovaného, když konstatovala, že v případě jakéhokoliv zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců se jedná o situace, kdy ze strany cizince došlo k porušení zákonné povinnosti, či povinnosti stanovené orgánem veřejné moci. Dle žalobkyně tak pro odůvodnění nedostatečnosti uložení zvláštních opatření nemůže stačit pouhý fakt, že porušila povinnost dle zákona o pobytu cizinců, jelikož v opačném případě by nedostatečnost těchto opatření bylo možné namítat vždy. V této souvislosti poukázala na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. č. j. 5 Azs 20/2016–38. Neoprávněnost pobytu žalobkyně na území členských států EU byla založena rozhodnutím o správním vyhoštění a zákazu vstupu uloženým Švýcarskem. Jak však žalobkyně uvedla v rámci protokolu, byla v domněnání, že uvedené rozhodnutí Švýcarska jí stanovuje povinnost toliko vycestovat z území Švýcarska a zakazuje vstup toliko na území Švýcarska. Žalobkyně tedy měla za to, že na území členských států EU může i nadále pobývat, neboť této době disponovala platným povolením k pobytu vydaným Maďarskou republikou. Žalobkyni rovněž nebylo známo, že jí ze strany maďarských orgánů bylo dne 22. 6. 2023 předmětné povolení k pobytu zrušeno, jelikož se s tímto rozhodnutím pro faktické pobývání mimo Maďarsko neměla příležitost seznámit. Byť si žalobkyně tedy nyní již je vědoma důsledků a příčin svého neoprávněného pobytu na území členských států, nelze hovořit o úmyslném porušování předpisů na úseku cizineckého práva, a tento závěr žalované postrádá oporu ve správním spisu. Dále žalobkyně vytýkala žalovanému, že se nezabýval posouzením výše nabídnuté finanční záruky a ani nesdělil, jakou výši finanční záruky by v případě žalobkyně považoval za dostatečnou. Namísto toho stran finanční záruky žalovaný uvedl pouze to, že žalobkyně je pro předchozí porušení uložené povinnosti nevěrohodná. Z tohoto odůvodnění však není zřejmé, zda byla finanční záruka nedostatečná z důvodu její výše, a zda by případně žalobkyně mohla nabídnout vyšší finanční záruku, kterou by policie považovala za dostatečnou a kterou by policie za účelem předejití zajištění žalobkyně přijala. V tomto ohledu tak lze považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Stejně tak žalobkyně spatřuje za nedostatečné, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s možností dalšího zvláštního opatření, kdy byla žalobkyní sdělena adresa, na které by pobývala. Žalobkyně shrnuje, že celé odůvodnění napadeného rozhodnutí je *de facto* pouhým opakovaným konstatováním toho, že žalobkyně již v minulosti porušila povinnost stanovenou rozhodnutím o navrácení ze strany Švýcarska a nelze proto účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Odůvodnění neposkytuje žádné individualizované a ve správním spise podložené závěry o tom, proč žalobkyní nabízené záruky za účelem jejího vycestování nelze účinně uplatnit a předejít tak omezení osobní svobody žalobkyně, což je zcela krajním opatřením dle zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a rovněž nezákonné, jelikož nebyly splněny podmínky pro

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vydání rozhodnutí o zajištění. Z uvedených důvodů žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 2. 4. 2026 žalovaný mimo jiné shrnul dosavadní stav věci a aktuální stav, v němž se žalobkyně nachází. Poté uvedl, že vycházel z individuálně zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil a zjistil skutečný stav věci. Napadené rozhodnutí bylo vydáno zejména na základě záznamu SIS, který je pro členské státy EU závazný. Švýcarskou stranou bylo potvrzeno, že dne 9. 11. 2023 bylo žalobkyni vydáno rozhodnutí o návratu z území členských států, a to z důvodu neoprávněného vstupu, pobytu a práce bez požadovaného povolení. Ze Švýcarska vycestovala do Německa, jak jí poradili v komunitě. Do Německa žalobkyně vstoupila neoprávněně a neoprávněně tam i pobývala. Dále žalovaný zaslal žádost do Maďarska, a to za účelem zjištění, zda není žalobkyně držitelkou platného maďarského povolení k pobytu. Maďarskou stranou bylo sděleno, že žalobkyně měla v Maďarsku vydané povolení k zaměstnání č. 000971497, platné do 7. 4. 2024, které bylo dne 22. 6. 2023 zrušeno. Na základě výše uvedených skutečností bylo zjištěno, že žalobkyně neoprávněně vstupovala a pobývala na území členských států, i přesto, že si byla vědoma skutečnosti, že jí bylo Švýcarskem vydáno návratové opatření. Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyně svým pobytem v době od 16. 11. 2023 do 19. 3. 2026 mařila výkon rozhodnutí Švýcarské konfederace, ve kterém jí byla uložena povinnost dobrovolně vycestovat z území členských států EU, což ve stanovené lhůtě (do 15. 11. 2023) neučinila a nevycestovala ani za více než 28 měsíců po stanovené lhůtě k vycestování. Následně neoprávněně vstoupila a pobývala na území Německa, kdy následně neoprávněně vstoupila a pobývala i na území ČR, kam přicestovala před třemi až čtyřmi měsíci. Žalovaný konstatoval, že ve vztahu k návratové směrnici plyne požadavek, aby členské státy uskutečňovaly vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření, nicméně toto neznamená, že by bylo třeba nejprve uložit zvláštní opatření a k zajištění přistoupit teprve tehdy, pokud by nebylo účinné. Žalovaný se v případě žalobkyně zabýval možností uložení zvláštního opatření, avšak na základě jednání žalobkyně, kdy nevycestovala z území členských států ve lhůtě stanovené Švýcarskem a dále neoprávněně vstupovala a pobývala na území jiných členských států, shledal důvodnou obavu vyplývající z dlouhodobého projevu vůle žalobkyně nerespektovat rozhodnutí o návratu z území členských států, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon vyhoštění a zvláštní opatření by v tomto případě nebylo účinné. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Jelikož účastníci výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá: Žalobkyně, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, se dne 19. 3. 2026 dobrovolně dostavila na pracoviště žalovaného k vyřešení své pobytové situace. Ke kontrole předložila cestovní pas č. X vydaný státem Vietnamská socialistická republika, ve kterém neměla žádné vízum ani povolení, které by ji opravňovalo k pobytu na území ČR. V cestovním pase č. X bylo vyznačeno vízum č. X, doba platnosti od 21. 4. 2022 do 20. 4. 2023, délka pobytu 30 dnů, počet vstupů 1, vydávající stát Maďarsko. Dále žalobkyně správnímu orgánu předložila fotografii z mobilního telefonu, na které bylo maďarské povolení k pobytu č. X, doba platnosti do 7. 4. 2024. Lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně se nachází v Schengenském informačním systému pod ID: 0028.02/2000001276617/0000/0001.01, žádající stát Švýcarsko, vyhlášeno dne 9. 11. 2023 a byla jí stanovena lhůta k vycestování do 15. 11. 2023, kdy jí byl uložen zákaz vstupu a pobytu do 9. 11. 2028. Na základě výše uvedených skutečností byla zaslána žádost do Maďarska, a to za účelem zjištění, zda žalobkyně není držitelkou platného maďarského povolení k pobytu. Maďarskou stranou bylo sděleno, že měla v Maďarsku povolení k pobytu za účelem zaměstnání č. 000971497 platné do 7. 4. 2024, které bylo zrušeno dne 22. 6. 2023. Dále byla zaslána žádost do Švýcarska, a to za účelem zjištění dalších skutečností týkajících se záznamu v SIS. Švýcarskou stranou bylo potvrzeno, že žalobkyni bylo dne 9. 11. 2023 vydáno rozhodnutí o návratu z území členských států EU na dobu 3 roky, a to z důvodu neoprávněného vstupu, pobytu a práce bez požadovaného povolení. Rozhodnutí bylo doručeno dne 9. 11. 2023. V protokolu o podání vysvětlení dne 19. 3. 2026 mimo jiné žalobkyně uvedla, že do ČR přicestovala asi před 3 až 4 měsíci vlakem z Německa. Dále uvedla, že když se dozvěděla, že jí byl uložen ve Švýcarsku zákaz pobytu, tak ze Švýcarska vycestovala. Když se dozvěděla, že má zákaz pobytu ve Švýcarsku, myslela si, že se vrátí do Maďarska, ale v komunitě ji poradili, že by mohla pobývat v Německu, kde pobývala až do doby než před čtyřmi či třemi měsíci přicestovala do ČR. Na podkladě výše uvedeného přistoupil žalovaný k aplikaci ustanovení § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
9. Dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.“*
10. Podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

11. Podle čl. 3 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen **Návratová směrnice**): „Pro účely této směrnice se rozumí: „navracením“ proces navracení státního příslušníka třetí země, jako dobrovolné splnění povinnosti návratu nebo jako nucený návrat,
  - do země jeho původu, nebo
  - do země tranzitu v souladu s dohodami o zpětném přebírání osob či jinými ujednáními uzavřenými na úrovni Společenství nebo dvoustraně, nebo
  - do jiné třetí země, do níž se dotčený státní příslušník třetí země dobrovolně rozhodne vrátit a jež ho přijme;“
12. Podle čl. 2 bod 1 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2018/1860: se rozumí „navracením“ navracení ve smyslu čl. 3 bodu 3 směrnice 2008/115/ES.“
13. Podle čl. 2 bod 4 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2018/1860: se rozumí „záznamem“ záznam ve smyslu čl. 3 bodu 1 nařízení (EU) 2018/1861.“
14. Podle čl. 3 bod 1 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2018/1860: „Členské státy vkládají do SIS záznamy o státních příslušnících třetích zemí, na něž se vztahuje rozhodnutí o navracení, za účelem ověření, zda byla splněna povinnost návratu, a na podporu výkonu rozhodnutí o navracení. Záznam o navracení se do SIS vkládá bezodkladně po vydání rozhodnutí o navracení.“
15. První okruh žalobních námitek se týkal nenaplnění důvodu skutkové podstaty zajištění za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně nyní v žalobě zejména namítá, že si nebyla vědoma dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění a zákazu vstupu uloženého Švýcarskem, tj. že zákaz dopadá na celé území EU a smluvních států, a nikoliv pouze na území Švýcarska. Žalobkyně byla toho přesvědčena, že může pobývat na území členských států EU na platné pobytového oprávnění udělené Maďarskem (o němž údajně nevěděla, že bylo zrušeno). V tomto ohledu vycházel žalovaný z toho, že má žalobkyně zavedený aktivní návratový záznam v SIS dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 - zadávající stát Švýcarsko, s lhůtou k vycestování z území do dne 15. 11. 2023. Jak poté žalovaný správně v napadeném rozhodnutí uvedl, rozhodné pro posouzení splnění podmínek zajištění žalobkyně dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je právě skutečnost, že má žalobkyně zavedený aktivní návratový záznam v SIS. Nutno zdůraznit, že v rámci podání vysvětlení dne 19. 3. 2026, žalobkyně potvrdila, že o tomto rozhodnutí ze strany Švýcarských orgánů věděla (ač si jej vykládala jinak). Žalobkyní tvrzený omyl nepovažuje soud za omluvitelný ani relevantní. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, vzal v potaz žalovaný i další jednání žalobkyně, kterého se dopustila (viz dále).
16. Druhý okruh žalobních námitek směřoval vůči závěru žalovaného, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčinné. Soud se proto zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí v části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 6-7 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Těmito okolnostmi bylo to, že žalobkyně nemá v ČR nikde hlášenou adresu. Přestože žalobkyně v rámci správního řízení uvedla adresu M., kde by se mohla zdržovat u svého přítele, pana D. D. L., který bydlí u svého kamaráda v Plzni, neshledal žalovaný tuto možnost za vhodnou. Nevhodnost žalovaný spatřoval mimo jiné v délce známosti žalobkyně s tvrzeným přítelem v délce pár měsíců (cca 3 měsíce). Se závěry žalovaného v této části soud plně souhlasí. Z tvrzení žalobkyně vyplývá, že k tvrzenému místu jí vyjma krátké známosti nic neváže. Samotný popis místa pobytu nevzbuzuje představu stabilního místa setrvání žalobkyně po dobu správního řízení, kdy jak sama sdělila, jedná se o pobyt u kamaráda jejího přítele. Současně žalobkyně nepředložila pro potvrzení svých tvrzení žádný doklad či čestné prohlášení.

17. K absenci hlášeného pobytu soud doplňuje, že je jedním z mnoha hledisek, které žalovaný vzal při svých úvahách v potaz, když hodnotil situaci žalobkyně pro účely možnosti uložit zvláštní opatření. Soud se ztotožňuje s konečným závěrem žalovaného stran nemožnosti uložit zvláštní opatření i z důvodu neexistence hlášeného pobytu, neboť neexistence hlášeného pobytu ztěžuje případný následný kontakt s žalobkyní, např. pro doručování úředních písemností či dohledu nad realizací vycestování. Neexistence hlášeného pobytu rovněž poukazuje na to, že žalobkyně není nikde vázána, a je pro ni tudíž jednoduché změnit své místo pobytu a skrývat se či se jinak vyhýbat dosahu správních orgánů.
18. Co se týče finanční záruky, tu žalobkyně nabídla v rozsahu 50–100 tisíc korun či dle potřeb. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný odmítl přijetí záruky žalobkyně z důvodu nikoliv její nedostatečnosti, ale jednoduše proto, že nepovažoval finanční záruku za způsobitou zajistit přítomnost žalobkyně pro řízení a následnou realizaci rozhodnutí o navrácení. Z tohoto důvodu žalovaný předně zdůraznil důvody, pro které nepovažoval přijetí finanční záruky za možné v žádné výši. Žalovaný vycházel z faktu, že žalobkyně maří výkon rozhodnutí Švýcarska, ve kterém jí byla uložena povinnost dobrovolně vycestovat z území členských států EU, což nejen ve stanovené lhůtě (do 15. 11. 2023) neučinila, ale nevycestovala ani za více než 28 měsíců (od 16. 11. 2023 do 19. 3. 2026) po stanovené lhůtě, dále vstoupila neoprávněně na území Německa a posléze i ČR. Dále soud doplňuje, že maďarské povolení k pobytu za účelem zaměstnání č. 000971497 bylo platné do 7. 4. 2024. To znamená, že i bez jeho zrušení Maďarskem ke dni 22. 6. 2023, si musela být žalobkyně vědoma skutečnosti, že pobývala na území Německa a vstoupila na území ČR v době již neplatného maďarského pobytového povolení. Žalobkyně tedy opakovaně nerespektovala zákony EU i jednotlivých států v oblasti cizineckého práva. V této souvislosti považuje soud za vhodné připomenout, že rozhodnutí Švýcarska vzniklo na základě nelegálního pobytu žalobkyně a výkonu výdělečné činnosti na území Švýcarska bez příslušných oprávnění. Uvedené skutečnosti poté poskytují dostatečný náhled na povahu, odpovědnost, charakter a spolehlivost žalobkyně, co se týče řešení její pobytové situace na území EU či schengenského prostoru a jí vyjádřenou lhostejnost vůči cizineckému právu příslušných států a společenství a povinnostem z něj plynoucích a vůli se jimi neřídit a obcházet je.
19. V tomto směru shledal soud argumentaci a způsob jakým se s navrženou výší finanční záruky žalovaný vypořádal za dostatečný a přezkoumatelný. Nikde není stanoveno, že žalovaný je vždy povinen finanční záruku přijmout, v takovém případě by movití cizinci měli vždy záruku toho, že nebudou zajištěni, ač k takovému postupu jsou nesporné důvody. Jinými slovy, movití cizinci by se staly automaticky nezajistitelnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobkyně přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
21. Žalovaný rovněž zohlednil jednání žalobkyně, která se dobrovolně dostavila na pracoviště žalovaného se zájmem svou situaci řešit, avšak veškeré předchozí jednání žalobkyně a významná prodleva mezi vstupem na území ČR, resp. od vzniku povinnosti vycestovat podle rozhodnutí Švýcarska, a jejím dostavením se, nemohla převážet tento jediný pozitivní aspekt jednání žalobkyně.
22. Co se týče rodinného zázemí žalobkyně na území, k tomu se vyjádřil žalovaný stručně tak, že ačkoliv má žalobkyně na území ČR přítele, tento vztah je velmi krátký pro to, aby bylo možné uvažovat o významném zásahu do jejího soukromého života po dobu zajištění, rovněž tento vztah vznikl v době nelegálního pobytu žalobkyně, tudíž podléhá ochraně v omezeném rozsahu. Nadto, žalobkyně si musela být vědoma případných následků svého jednání již v době navázání vztahu. Z tohoto důvodu neshledal soud tuto argumentaci způsobitou zpochybnit rozhodnutí žalovaného.
23. Z uvedeného vyplývá, že k zajištění žalobkyně bylo žalovaným přistoupeno až po zvážení, zda uložení zvláštního opatření je schopno účinně zajistit plnění povinností žalobkyně, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o povinnosti vycestovat, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom toho, že aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním, jež velmi citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, a které může být uplatněno teprve pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o povinnosti vycestovat.
24. Žalovaný tak splnil povinnost zjistit v potřebném rozsahu okolnosti rozhodné pro případné uložení zvláštních opatření, resp. pro úvahu o tom, zda lze zvláštními opatřeními dosáhnout v přiměřené míře zajištění splnění povinnosti cizince opustit území v případě povinnosti vycestovat, přičemž vzal v úvahu veškerá skutková zjištění týkající se protiprávního jednání žalobkyně a obsah jejího výslechu.
25. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobkyně jsou zde dány důvody pro její zajištění a nelze uložit zvláštní opatření dle § 123b či § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry jasně a srozumitelně vysvětlil a uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech. Žalovaný komplexně shrnul

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobkyně uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobkyně mohla ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR skrytě a neoprávněně, nebo opustit území ČR a nepovoleně vstoupit na území dalších států EU a pobývat tam nelegálně, jak tomu činila doposud, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil dostačujícím způsobem, když je třeba zohlednit i to, že v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování.

26. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobkyně za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy byly posuzovány skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s okolnostmi věci, důvody zajištění i možností uložení zvláštních opatření žalobkyni vypořádal v mezích zákona, dostatečně a odůvodnil důvody, jež ho vedly k zajištění žalobkyně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. dubna 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.